

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906163931040/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

Ja, det er en fornøjelse. Det er utroligt, hvad de kræver af en, ja jeg tænker også på folkene, men det kommer jo ind igen. Tilfreds siger du, det kan man ikke forlange, at ens folk skal være, vrøvl skal man jo ha, og det kan være svært nok, når man har så meget andet at tænke over. Tilfreds? Jo de, der er unge, de er jo velfornøjede sådan, selv om de er de vanskeligste, men de er jo også unge, det medfører både godt humør og mange spektakler. Nej, det værste er, at man begynder at blive gammel, endskønt halvtreds år, det er jo ingen alder. Men jeg tænker også på at sælge.

Hvad vil du så ta dig til, når du blir particulier?

Ja, det ved jeg ikke, det er det kedelige ved det.

Var der ikke noget du drev i din ungdom, som du kunde ta op igen?

Ok jo, jeg har engang spillet ganske godt violin, men nu er fingrene jo stive; jeg har også dyrket botanik, men det har jeg fuldstændig glemt. Nej, det ender vel med, at jeg blir her, til jeg styrter. Ja, hvis der er mer, I vil se, så kommer jeg til at kalde på min underforvalter, for desværre er jeg nu nødt til at gå ind til min fuldmægtig.

Farvel, sae Henrik, — og tak for det, vi har set. Jeg tør nok sige, vi har fået et udmærket indblik i moderne landbrug. Mener I ikke også det, Karl og Grete?

De to unge mente det samme; de takkede også, og så gik de.

Da de havde gået lidt, sae Grete: Den mand var ikke så tilfreds, som det i begyndelsen så ud til.

Det kunde se sådan ud, svarede Henrik, — men lad os lige fra først af være klare over, at vi må anlægge et lyst syn på det, vi får at se; ellers kan det blive vanskeligt.

Vi vil tænke os, at manden har overdrevet i alt det, der lød som beklagelser; han har måske sovet dårligt i nat, det har fået ham til at tænke på veronal. Han er som god bonde blevet ærgerlig over de store indtægter, han kom til at røbe, og så har han villet la os forstå, at de koster arbejde og besvær, så det ser ikke så strålende ud, som en anden kunde tro. Vi skal ikke bilde os ind, han kan ligge på en sofa med en sigar i munden og tjene et halvt hundrede tusende om året. Sådan hænger det sammen. Det gælder om at fastholde det syn på menneskene, at de alle er mer eller mindre tilfredse, men lider under den ærgerrighed, at livet i virkeligheden farer hårdt med dem. Det er det fineste ikke at være tilfreds.

Henrik lo; Karl og Grete lo med, i god tro.